

Ω ΠΩΣ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ... ΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ !

Ἐν πρώτοις συγχαίρω τὸν ἀξιότιμον πρῶτον πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου ἡμῶν κ. Παναγιώτην Κυριακὸν διὰ τὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν νέαν ἄνοδον τοῦ προστατευομένου τοῦ ἀγγλοῦ πολιτικοῦ κ. Γλάδστοντος. Κατὰ δεύτερον δὲ λόγον πάντας τοὺς συμπατριώτας καὶ τοὺς ὁμογενεῖς μου διὰ τὴν δύναμιν καὶ ἰδίᾳ τὴν διάρκειαν τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος συνήθεια ἐπεκράτησεν ὁσάκις γίνεται λόγος περὶ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεώς του : « ὁ μέγας ἀσθενής ». Πρέπει δὲ πράγματι μέγα καὶ ἐξαιρετικὸν παράδειγμα ἀσθενοῦς νὰ εἴνε, ἀφοῦ ὑπὸ τῶν νοσηλευόμενων ἰατρῶν καὶ ἐπὶ τόσα ἔτη, δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη ! Ἄλλ' ἂν ὁ Τούρκος εἴνε ὁ μέγας ἀσθενής τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν νεαρὰν ἡμῶν χώραν ἀναμφιδόλως πληρέστατα ἀρμόζει ὁ τίτλος τῆς μικρᾶς νευροπαθοῦς.

Τὶ ἐπώδυνος κρίσις ἐκείνη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ! Ὑπὸ τὸ κίνημα τῆς προσβολῆς τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀξιοπρεπείας, ἣν εἰς ἀγροίκος διπλωμάτης ἤρχετο νὰ ποδοπατήσῃ ἐν μέσῃ πρωτεύουσῃ, ἐξηγέρθημεν ὅλοι καὶ ἠνοίξαμεν τὰ ὄμματα καὶ ἠλλήλαμεν ὄψεις καὶ ιδέας καὶ ἡσθάνθημεν καὶ οἱ μᾶλλον ἀπεσκληρυμένοι καὶ οἱ μᾶλλον ἀδιάφοροι καὶ οἱ μᾶλλον σκεπτικοί, τὴν ἀγίαν φρικίαν, τὴν δημιουργοῦσαν τὰς μεγάλας ἐποχὰς καὶ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους. Ἐξαλλοὶ ἐκ πατριωτικῆς ὀργῆς καὶ ἐξ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως ἐνεθυμήθημεν ὅλα τὰ ἱστορικὰ διδάγματα, ἀτινα ἐμάνθανομεν δεκαετίαι εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, καὶ ἀλλοφρονούντες ἐτρέχαμεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ζητοῦντες νὰ μάθωμεν ὅχι πόσοι αὐτοὶ ποιοί, ἀλλὰ ποῦ εἴνε οἱ τολμήσαντες νὰ περιφρονήσωσι τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν αὐθυπαρξίαν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Δούνη εἶχεν ἐμπνεύσει ὅλους μας καὶ παρεληροῦμεν ἀσυνεπῆτους ἀνισχύρου μανίας κραυγὰς, κηρύξατε τὸν πόλεμον, ἀλλὰ κηρύξατέ τον τέλος πάντων, ἀδιάφορον κατὰ τίνος, ἀλλ' ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμήν. Καὶ προσετρέχομεν εἰς τὸ μόνον καταφύγιόν μας, τὰς διαδηλώσεις, καὶ διοργανίζομεν τὸ μόνον μέσον τῆς ἀντιστάσεώς μας, τὰ συλλαλητήρια, καὶ ἀνεφαίνετο πάλιν ὁ Παπα-Καστρίσιος, καὶ τὸν ἐξωγράφειεν ὁ καλλιτέχνης κ. Φωκᾶς διὰ τὸ Ἄστυ ! Καὶ ἔπειτα :

Παρατηρήσατε τὴν γαλήνην τῆς ἐβδομάδος ταύτης καὶ συγκρίνατέ τιν πρὸς τοὺς σπασμούς τῆς παρελθούσης ! Ἔθνος κωμῶδων, ἔθνος φωνακῶν, ἔθνος κοθόρωνων, συνειθισμένοι εἰς τοὺς μεταμφισμαούς, ἀφοῦ εἶδομεν τὴν ἐκτύπωσιν ἣν ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον ἡ πολεμικὴ λοσιὰ, ἣν ἀνηρτήσαμεν ἐπὶ τῶν πεζοτάτων ἀστυκῶν (ἐκ τοῦ πιλοπωλείου τὸ Ἄστυ) πύλων μας, ἀνελάθομεν πάλιν τὰ παλαιὰ ἐπαντικᾶ ράκη μας καὶ ἀναμένομεν τώρα νὰ ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃ καὶ τί θὰ ὁμολογήσῃ ὁ Γλάδστον, ὁ νέος πρωθυπουργὸς μας, ὁ κύριος Μανδραγόρας αὐτός, ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου ἀπεκοιμήθημεν διὰ νὰ ἐξυπνήσωμεν μετὰ τὴν Μακεδονίαν, ἣν θὰ μᾶς φέρῃ καὶ θὰ μᾶς χαρίσῃ ἐνῶ θὰ κοιμώμεθα, μοῖρᾶ μας καλὴ καὶ πρόνοιᾶ μας ὑπερτάτη.

Ἄλλ' ἄς μᾶς ἀποδώσουν λοιπὸν τὸν Σαλίσουρῆ μας, ἄς μᾶς ἀποδώσουν τὸν Ρούμβολδ μας τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ! Ἄς μᾶς ἀποδώσουν τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ ἄς μᾶς λυτρώσουν ἀπὸ τοὺς φίλους μας ! Τοὺς ἐχθροὺς μας, οἵτινες μετέδιδον εἰς τὰς φλέβας μας τὸν σφυγμὸν τῆς ζωῆς, ὅστις ἔλειπεν ἀπ' αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας τὸν παλμὸν τοῦ σφρίγγους καὶ τῆς τόλμης. Τοὺς ἐχθροὺς μας, οἵτινες ἐτάρασσον τὰ ὕδατα τῆς ἡσύχου λίμνης μας, ἐν ἣ σιηόμεθα, βάρβαροι τῶν συλλαλητηρίων. Τοὺς ἐχθροὺς μας, οἵτινες μᾶς ἔκαμνον νὰ νομίζωμεν ὅτι εἴμεθα κάτι τι, ἐνῶ ἦτο τόσο ἐύκολον νὰ

μᾶς ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἴμεθα τίποτε ἀρίνοντες ἡμᾶς νὰ καμώμεν ὅ, τι θέλομεν, ὡς ὁ προσφιλέας μας φίλος Γλάδστον σήμεραν.

Διότι αὐτὴ τοῦλάχιστον ἡ φορὰ πρέπει νὰ εἴνε ἡ τελευταία. Διότι ἂν ὅχι τώρα πότε πλέον θὰ φανώμεν σπουδαῖοι, πότε θὰ φανώμεν ἄξιοι τοῦ προσρισμοῦ αὐτοῦ, ὃν αἰετοῦ ἀναμασσῶμεν; πότε θὰ δυνηθῶμεν νὰ δείξωμεν ὅτι δυνάμεθα ἐν δεδομένη στιγμήν νὰ παύσωμεν φυτοζωοῦντες καὶ νὰ ζήσωμεν ἀληθῶς; Πότε θὰ τεινώμεν τὴν χεῖρα, ὅχι πλέον ὅπως συλλεξώμεν ἐλέη, ἀλλ' ὅπως ἀποτρέψωμεν τοὺς καταφερομένους ἐπὶ τῶν παρειῶν ἡμῶν κολάφους καὶ τοὺς κατὰ τοῦ μετώπου μας διευθυνομένους ἐμπτυσμούς;

Ἴσως τότε ὅταν κατορθώσω νὰ γείνω καὶ ἐγὼ ἡθοποιός, ἐνῶ τώρα εἶμαι, ὅπως ὅλοι σας, μόνον

(Κόθορνολ)

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ πτώσις τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου, ἡ προκαλέσασα γενικὴν ἐν Ἑλλάδι ἀγαλλίαν, ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ἕως ὅτου γνωσθῇ ἡ πρόθεσις τοῦ Γλάδστοντος, ὅστις πιστεύεται ὅτι δὲν ἐγκρίνει τὴν προστακτικὴν πολιτικὴν τοῦ προκατόχου του. Ὁ σύνδεσμος τῶν συμπαθειῶν ὁ ὑφιστάμενος κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐξόχου πολιτικοῦ ἀνδρός, συμπαθειῶν αἰτινὲς ἔχουσι ρίζας βαθεῖας, ἂν καὶ αἱ περιστάσεις εἴνε ἀνώμαλοι, ἐλπίζομεν νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν οὐδέτερον τοῦλάχιστον ἂν μὴ εὐμενῇ εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην τῆς χώρας ἡμῶν αὐξήσιν. . . . Ταῦτά ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων ἀτινα ἐνεκα τῆς ἀορίστου καταστάσεως προσλαμβάνουσι χαρακτῆρα πολὺ παρατατικόν.

Καὶ ἰδοὺ χάριτι θεῷ τίνι τρόπῳ ἐνεκα τῆς γενικῆς ἀνατροπῆς ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ἡ γραμματικὴ με ὅλους τῆς τοὺς ὅρους εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἴσως δὲ καὶ νὰ γνωρισθῇ διὰ πρώτην φορὰν με μερικὸς ἐκ τῶν γραφόντων !

Ἐν τούτοις διατελοῦμεν ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπειλῆς.

Σήμεραν ἐκπλῆει ἡ μία μοῖρα, τοῦ δεινὰ στόλου· αὐριον ἐκπλῆει ἡ ἄλλη μοῖρα καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ μοῖραι συναθροίζονται εἰς τὸν λιμένα τῆς Σούδας, ὅστις κατήντησεν ὡς οἱ φαντασιώδεις ἐκεῖνοι τόποι τῶν παραμυθίων, ἐνθα συνάχονται ἡ μοῖραις τῶν μοιρῶν.

Καὶ ἤκουσθη κάποιος ἀνακράζων μετὰ παραπόνου :

— Τόσαις μοῖραις νὰ φροντίζουν γιὰ μᾶς καὶ ὡς τὸσον εἴμεν νὰ εἶμαστε τόσο κακομοῖριδες !

Ἀληθινά ! . . . Ἐξευρετε διατί ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐξέλεξε τὴν Σούδαν ὡς μέρος συγκεντρώσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν στόλων :

Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις ἀποτυχοῦσα οἰκτρῶς εἰς Σαυδὰν ἠθέλησε τοῦλάχιστον νὰ θριαμβεύσῃ εἰς Σούδαν.

Τῇ πολιτικῇ ταύτῃ ἐπόμενος καὶ ὁ σίρ Ὀράτιος παρῶ-
ξενε καὶ αὐτὸς τὸν τόπον . . . τοῦ κοινοῦ διαθήματος.

Ὡς κακὸς οἰωνὸς διὰ τὸν πόλεμον ἐθεωρήθη παρὰ τινων δεισιδαιμόνων τὸ ἐπόμενον περιστατικόν.

Ὁ Χρόνος Ἀθηρῶν ἐνῶ πύξῃσε τὸ σχῆμά του ἐσμί-